πωσα στὸ δάσος, πέρ' ἀπ' τὶς γραμμές μας, στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου. Εἶχα περάσει μιὰ κουραστικὴ καὶ ἄγονη μέρα. Ὅπως πάντα, ἀδικα κυνηγοῦσα τὸν ἄγνωστο κατάσκοπο. Ὁ ἥλιος βασίλευε, ὅταν πρόσεξα μιὰν ἀχτίνα του νὰ καθρεφτίζεται ἀπάνω σὲ κάτι γυαλιστερό, σὰν μέταλλο. Χωρὶς νὰ κουνηθῶ ἀπ' τὴ θέσι μου, διέκρινα στὴν ἄλλη ἄκρη, κάπου εἴκοσι μέτρα μακρυά, ξαπλωμένον ἕναν Ἄγγλο στρατιώτη, κρυμμένον ὅπως κι' ἐγώ. Τί γύρευε ἐκεῖ τέτοια ὥρα;... Παρακολούθησα μὲ προσοχὴ ὅλες του τὶς κινήσεις. Κύτταζε πρὸς τὶς ἐχθρικὲς γραμμές. Ὁ ἥλιος ὅλο καὶ χαμήλωνε. Σὲ λίγο μὲ σκέπασε τὸ σκοτάδι, μὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ παρακολουθῶ τὸν κρυμμένο στρατιώτη. Μοῦ φαινόταν σὰν νὰ τὸν εἶχα ζηλεύει κάπου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Ξαφνικά, ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατὰ κι' ἕνα ὄνομα ἦρθε στὰ χείλη μου: Ὁ Μπόμπ Μπλάκσμιθ! Αὐτὸς ἤτανε! Αὐτὸς ἤτανε, κι' ἕνα σωρὸ σκέψεις μὲ τάραξαν ὁλόκληρο. "Ὁλα μου τ' ἀστυνομικὰ ἐνστικτα ξυπνησαν μέσα μου μαζὶ μὲ τὸ παλιό μου μῖσος. Ὕστερα, ἀμέσως, σχημάτισα τὴν πεποίθησι πὼς αὐτὸς ἤτανε ὁ κατάσκοπος.

Παντοῦ ἡσυχία, σκοτάδι. Συγκέντρωσα ὅλη μου τὴ δύναμι στὰ μάτια μου καὶ περίμενα τὶς κινήσεις τοῦ Μπόμπ. Κι' ἀλήθεια, ὅταν τὸ σκοτάδι ἔγινε πυκνό, κατάλαβα πὼς σερνόταν σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὶς ἐχθρικὲς γραμμές. Τὸν ἀκολούθησα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ ξεφύγη. "Ὅταν ἔφτασε σ' ἕνα βαθὺ λάκκο, ποὺ εἶχε ἀνοίξει μιὰ ὀβίδα τῶν 280, ὁ κατάσκοπος δίστασε λιγάκι καὶ κατόπιν πήδηξε μέσα. Πήδηξα κι' ἐγὼ τότε στὸν πελώριο λάκκο. Ἔπεσα μαλακά, γιατὶ τὸ χῶμα ἤτανε πολὺ ὑγρό. Ἔμεινα λίγες στιγμὲς ἀκίνητος. Δὲν εἶδα κανέναν μέσα, ὡς ὅτου παρατήρησα τὸ ἄνοιγμα μιᾶς στενῆς διόδου. "Ὅλα ἤτανε τέλεια φτιαγμένα. Ὁ ὑπόγειος ἐκεῖνος διάδρομος εἶχε ἀνοιχτὴ μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ἀπ' τὶς δυὸ μεριὲς τὸν σκεπάζανε σακκιὰ γιομάτα ἄμμο. Προχώρησα καὶ δὲν ἄργησα νὰ διακρίνω λίγο πιὸ πέρα τὸν Μπόμπ νὰ σέρνεται μὲ χίλιες προφυλάξεις. Τὸν ἀκολούθησα χωρὶς τὸν παραμικρὸ θόρυβο, ὥσπου φτάσαμε σ' ἕνα τετράγωνο ὑπόγειο. Ἤμουνα πειὰ βέβαιος πὼς δὲν θὰ μοῦ ξέφευγε... Τὴ στιγμὴ ὅμως, ποὺ ἔβγαζα τὸ περίστροφό μου κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ ριχτῶ ἀπάνω του, τὸν εἶδα νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα σακκὶ ἄμμο. Κρύφτηκα κι' ἐγὼ καλὰ καὶ περίμενα τί θ' ἀπογίνη.

Δὲν περίμενα καὶ πολύ. Κρυμμένος καλὰ πίσω ἀπ' τὰ σακκιά, ἔμεινε ἀκίνητος σχεδὸν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, χωρὶς ν' ἀκούω τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀνάσα τοῦ Μπόμπ. Ὅταν ἀξαφνα εἶδα νὰ πλησιάζη τὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φανταριοῦ κι' ἕνα τρίτο πρόσωπο νὰ μπαίνη στὸν κρυψῶνα μας. Φοροῦσε τὴ γαλάζια στολὴ τῶν Γάλλων στρατιωτῶν καὶ καθὼς κρατοῦσε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι, γνώρισ' ἀμέσως τὸ ζανθὸ κεφάλι τοῦ ὑπολοχαγοῦ Λενουαρ. Τί γύρευε ἐκεῖ; Δὲν ἄργησα νὰ τὸ μάθω. Μὲ σίγουρες θιαστικὲς κινήσεις πῆγε στὸν τοῖχο τοῦ βάθους, τράβηξ' ἕνα τοῦβλο καὶ εἶδα τότε ἕνα τηλεφωνικὸ μηχάνημα. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν ἄκουσα νὰ μιλᾶη Γερμανικά:

—Ὁ συνταγματάρχης φὸν Ντάλλιγγ στὸ τηλέφωνο; Ἐδῶ, λοχαγὸς φὸν Κρούζμαν. Ἔχω νέα γιὰ σᾶς, κ. συνταγματάρχα. Τρεῖς νέες Ἀγγλικὲς πυροβολαρχίες νότια καὶ νοτιοδυτικὰ 66 καὶ 48. Ἡ παλιὰ δυτικὴ πυροβολαρχία, μετακινήθηκε βορειοδυτικὰ 24. Θὰ ξανόρθω αὔριο.

Ὁ κατάσκοπος ξανόβαλε τὸ τοῦβλο στὴ θέσι του, ὅταν ξαφνικὰ μ' ἕνα πήδημα, ὁ Μπόμπ Μπλάκσμιθ ρίχτηκε ἀπάνω του, καὶ τοῦβωσε μιὰ στὸ κεφάλι μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ περιστροφου του. Ὁ Πρῶσσος κυλίστηκε στὰ πόδια του. Τότε ὁ Μπόμπ πῆρε ἀπὸ χάμω κι' ἀναψε τὸ φανάρι. Καθὼς μὲ εἶδε νὰ προχωρῶ, σήκωσε τὸ περίστροφό του κατ' ἀπάνω μου. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ μὲ ἀναγνωρίση:

—Ὁ κ. Χάϊτορν! φώναξε μὲ τὴ γνώριμη φωνή του. Αὐτὴ τὴ φορά, κ. λοχία, βρισκόμαστε εὐτυχῶς στὸ ἴδιο χαράκωμα.

Κ' ἐπειδὴ σώπαινα, ἐξακολούθησε:

—Γιατί, φαντάζομαι, πὼς κ' οἱ δυὸ μας κυνηγούσαμε τὸ ἴδιο ἀγριογούρουνο. Εἶνε τώρα μιὰ βδομάδα ποὺ τὸν μυρίστηκα...

Δὲν μποροῦσα ἀκόμα ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου. "Ὀλ' αὐτὰ μοῦ φαινόντουσαν ἀπίστευτα.

—Πρέπει νὰ ξέρετε, κ. λοχία, πὼς ἔγινα πειὰ ἄλλος ἄνθρωπος, ἐξακολουθησε ὁ Μπόμπ. "Οπως βλέπετε, διαθέτω τὶς μικρές μου δυνάμεις γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδας μας.

Δίστασε λιγάκι...

—Θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὸ χέρι σας; εἶπε κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του.

Δὲν τὸ πῆρα καὶ τ' ὄφησε νὰ πέση μ' ἕνα στεναγμό. Χαμήλωσε τὰ μάτια.

—Μπορεῖτε νὰ μὲ διατάξετε, εἶπε μὲ πικρία. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆτε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε μέσα στὸ ὑπόγειο ἕνας ξερὸς πυροβολισμός κι' ὁ Μπόμπ Μπλάκσμιθ ἔπεσε χτυπημένος ἀνάμεσα στὶς πλάτες, κοντὰ στὴν καρδιά. Πίσω του, ὁ κατάσκοπος, ξαπλωμένος χάμω, θέλησε νὰ πυροβολήση κ' ἐναντίον μου, πιὸ γρήγορος ὅμως ἐγώ, τοῦρριξα ἀνάμεσα στὰ φρύδια. Δὲν ξανακουνήθηκε πειά.

Ἔγειρ' ἀπάνω στὸν Μπόμπ, ποὺ ξειψυχοῦσε μέσα στὰ αἵματα. Τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι ξεφεύγοντας ἀπ' τὰ χέρια του, δὲν εἶχε σβύσει καὶ φώτιζε τὶς τελευταῖες του στιγμές. Κρατοῦσα τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ γόνατό μου.

—Καὶ τώρα...ἀκόμα... δὲ θὰ...μοῦ...δώσετε...τὸ χέρι... σας...;

Οἱ λυγμοί μ' ἔπνιγαν. Πῆρα τὸ χέρι τοῦ Μπόμπ καὶ τὸ ἔφερα ἀπάνω στὴν καρδιά μου. Πέθανε μὲ μιὰ θεία γαλήνη στὴ μορφή του.

"Οπως βλέπετε, καὶ στὴ δεύτερη συνάντησί μας, φάνηκε ἀνώτερος ἀπὸ μένα...

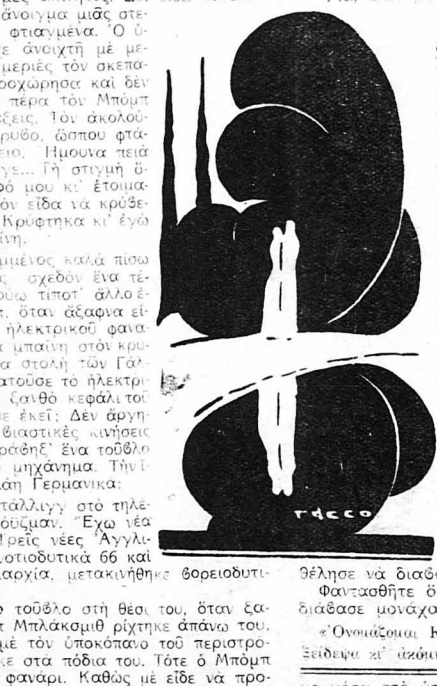

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Σαρκὼ καὶ ὁ Ρωμηὸς πελάτης του. Μιὰ προχειρη ἀνάκρισις. Γιατὶ τὸν ἐξάλλιξε μὲ τὶς ἐρωτήσεις του ὁ μεγάλος νευρολόγος. Ὁ ἐκδότης τοῦ Λονδίνου κι' ὁ Δάρβιν. Ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ μεγάλου φυσιοδίφου. Μιὰ ἐλάκληση ζωῆ σὲ τρεῖς γραμμές. κλπ. κλπ.

Ὅταν ζοῦσε ὁ διάσημος φρενολόγος Σαρκὼ, πῆγε στὸ Παρίσι ἕνας Ρωμηὸς νευρασθενής, γιὰ νὰ τὸν ἐξετάση καὶ τὸν ὑποβάλη σὲ θεραπεία.

Ὁ Σαρκὼ, δέχτηκε τὸν ἐπισκέπτη του, μὲ μεγάλη εὐγένεια, κ' ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾶ:

—Κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε;

—Ἀπ' τὴν Ἑλλάδα!

—Ἀ! Ἀπ' τὴν Ἑλλάδα!... Καὶ θὰ μείνετε πολὺ ἐδῶ;

—Καμμιὰ βδομάδα...

—Καὶ μετά, ποῦ θὰ πᾶτε;

—Στὸ Βάδεν-Βάδεν.

—Καὶ ἀπὸ τὸ Βάδεν-Βάδεν;

—Στὴ Βιέννη.

—Κι' ἀπ' τὴν Βιέννη;

—Στὴν Ἑλλάδα πάλι.

—Ἀ!... Καὶ θὰ μείνετε πολὺ στὴν Ἑλλάδα;

—Μά, ἐκεῖ μένω.

—Ὥστε, μένετε στὴν Ἑλλάδα, ἔ;

—Μάλιστα, κύριε!... Μάλιστα!... Ἐκεῖ μένω, ξέσπασε, ἐπὶ τέλους, ὁ Ρωμηός. Καὶ μὲ μεγαλείτερη δυσφορία, πρόσθεσε:

—Ἀλλά, καθὼς ξέρετε, κύριε καθηγητά, δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ ρωτήσετε ποῦ θὰ πάω καὶ τί θὰ κάνω. Ἐγὼ ἦρθα νὰ σᾶς συμβουλευθῶ γιὰ τὰ νεῦρα μου!...

Τότε ὁ Σαρκὼ χαμογελῶντας ἀγαθότατα, ἀπάντησε στὸν ἐπισκέπτη του:

—Καὶ φαντάζεσθε, φίλε μου, πὼς ἐνδιαφέρομαι ἐγώ, ποῦ θὰ πᾶτε καὶ τί θὰ κάνετε;... Σᾶς ἔκανα αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ δῶ ὡς ποιὸ σημεῖο εἶσθε νευρικός!...

* * *

Ἕνας βιβλιοπώλης τοῦ Λονδίνου, θέλοντας κάποτε νὰ ἐκδώση κάποιο συγγράμμα τοῦ Καρόλου Δάρβιν, σκέφθηκε, πὼς ἂν τύπωνε ἀντὶ προλόγου, τὴν αὐτοβιογραφία τοῦ μεγάλου φυσιοδίφη, τὸ βιβλίο θὰ πουλιόταν περισσότερο.

Πῆγε λοιπὸν στὸν Δάρβιν καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν ἐμπνευσί του.

—Πολὺ εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε ὁ Δάρβιν. Θέλετε τὴ βιογραφία μου; Νὰ σᾶς τὴ γράψω. Κι' ἀμέσως μάλιστα.

Κάθησε λοιπὸν στὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ γράφη ἀπάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, ἐπὶ κάμποσες στιγμές. Κατόπιν ἔδωσε τὸ αὐτόγραφό του στὸ βιβλιοπώλη.

Ὁ βιβλιοπώλης, γεμάτος χαρά, εὐχαρίστησε τὸ Δάρβιν καὶ κατέβηκε δυὸ-δυὸ τὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ του. Ὅταν ἔφτασε δὲ στὸ δρόμο, θέλησε νὰ διαβάση ὅσα εἶχε γράψει ὁ μεγάλος φυσιοδίφης.

Φανταισθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του, ὅταν ἄνοιξε τὸ χαρτὶ καὶ διάβασε μονάχα αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ὀνομάζομαι Κάρολος Δάρβιν, γεννήθηκα στὰ 1809, σπούδασα, ταξείδεψα κι' ἀκόμη σπουδάζω» !...